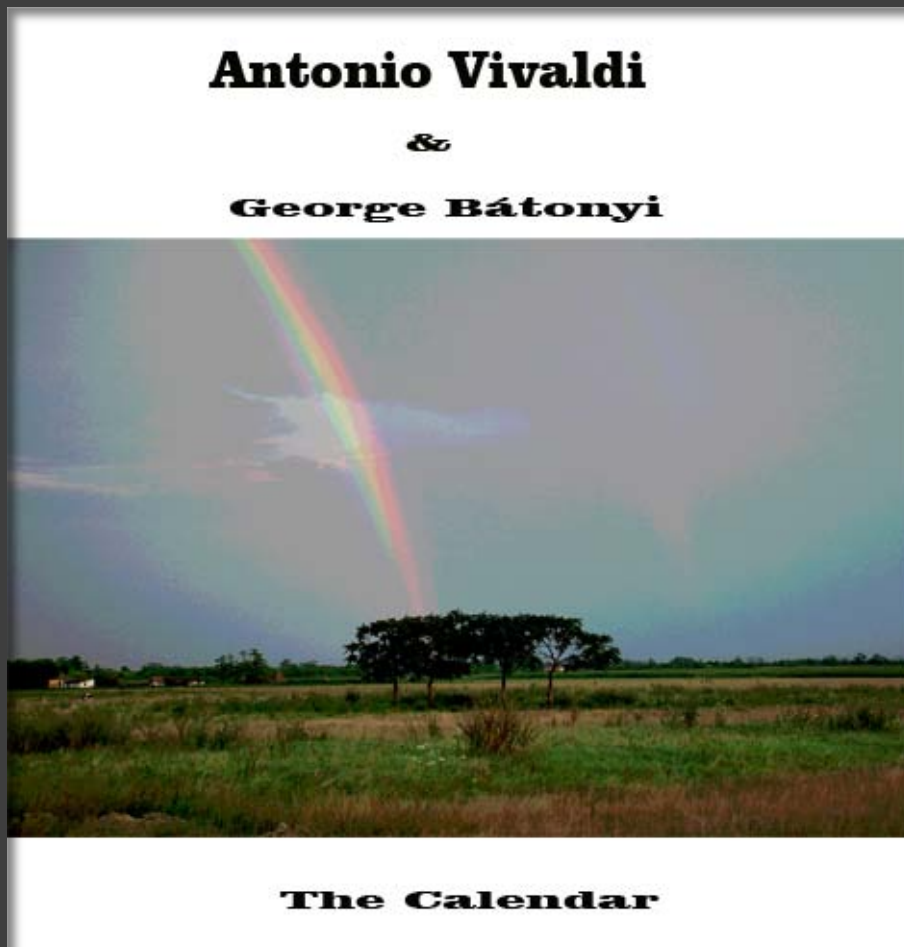

The CALENDAR

Ez a világ legnagyobb zenési legrágott esontja cupákostul! Nincs valamire való zenész, aki ezzel ne próbálkozott volna.

Túlélte történelmeket, politikát és divatmajom korszakokat. Túlélte még a valódi természet négy évszakának lassú elmúlását is. Meggélte a sárguló kották után a fekete kőolajlemezeket, majd CD-vé fénylett és élettelen számítógépes filc lett belőle. Persze, hogy tudta ezt a részeges Antonio! Őki nem ezt gondolja, a nevében is elküldhetem a ...csába! Átjutott időutazóként a jövőbe. Na nem a mi silány jelenünkbe, hanem az elkövetkezősekbe.

Egyike vagyok azon örült kiválasztottaknak, akiknek megadatott a mű eredeti szépségével is foglalkozni. Nekem megsúgta, a hang, hogy ez egy véget nem érő naptár. A kalendárium a maga 12 hónapjával és az idővel, mely

fekete kottafejenként siklik ki a múlandó életünkből, hogy új változásoknak a színes korszakját húzza a kezére. Ha ránézel a műre, dátum szerint látszik a naptár hónapja, az ütemvonal napjai, és a természeti jelenségek "nagyokos beemaggyarázása mögött" maga az idő nyers egyszerűsége.

Még gyermeki eszmélésem pillanatában láttam a kórházban fekvő a kicsi sárga partitúrát, melyről még voltam győződve azonnal, mint egy ügyetlen próféta, hogy ez a mű nem így volt Vivaldi mester kezében. Aztán nem volt nap, hogy ne dühített volna, hogy ebből is, mint annyi minden másból "öltönyös" úri sznob művészetet faragtak, és kastélyban nyekergető szép lányok lába

közé vett esztlők zenekadémiasta baromságává vált ez is, mint annyi minden 300 évvel ezelőtti maszlag, amire már senki sem emlékezett valójában.

Aztán hosszú évtizedek nyomtalan eltűnése után, mely során minden kottát és kutató munkát nem kímélve azt hiszem kijelenthetem, súgott az öreg "csuhás" nekem egy nagy titkot az időn át. Miután láda szám álltak a világ minden tájáról hozzám került "négy évszak" lemezek, az összes előadásban, feldolgozásban és még ki tudja milyen hangszerken elkarrieresítve, arra a megállapításra jutottam, hogy ebből nem is létezett soha "eredeti" mű. Az ősbemutató sem ért véget! Én sem tudtam még a teljes zenét eljátszani, csupán két röpké tételt sikerült vázlatosan befejezni. Egy ideig mint a bolond zenészek, adtam magamnak határidőket a "tétellek feljátszására". Utólag röhögök a mesterrel együtt az egészen. Rá kellett jönnöm, hogy egy igazi művész egyetlen rettegett ajándéka az életben, hogy nem tudhatja, mikor szólítják el a túlvilágról a letagadott esodái mellől. Én sem

tartozom ennek a lemeznek a befejezésével senkinek. Antonio is megbocsájtott. Egyedül azért éget a befejezés szüntelen nyomasztó káosza, mert annak a kórházban fekvő kisgyerekek tartozom ezzel, aki egy kis sárga partitúrával feküdt és elhatározta, hogy meg kell végre alkotni a legjobbat. Ahogyan volt.

A lemez mint minden, maga a politika. Vivaldit ruhellték a maga képmutató korának elitjében, hogy hitet tett a naptárrendszer eme változata mellett. Minket ruhellték, mert a külvárosi proli "villanygítárt" nem tartották elit hangszernek a zeneakadémiai Stradivarius mellett. Ékes példája ez a lemez, hogy a moeskos rock zenész képes megtanulni és interpretálni a művet. Ez bizonyos körökben megengedhetetlen.

Ez a lemez NEM FELDOLGOZÁS! Kizárólag Antonio Vivaldi zenéi elképzelései vezettek el hangról hangra a történet megfogalmazását illetőleg. Sem elvéve sem hozzátéve nincs semmi. A szövegeket egyedileg válogatott "szakadt" és nyers rock gitárokra vettem fel, úgy ahogy azt gyerekkoromban megálmodtam, mikor ezek a hangszerek még csak mint megvásárolandó álom és fantazmagória szintjén léteztek. A "ragados" kezű kritikát már megkaptam, de

itt hívom fel a gyöker pökhendi szakértők figyelmét, hogy Antonio nem volt tisztában azzal, hogy bizonyos futamai torzító rock gitáron gyakorlatilag eljátszhatatlanok egy megálmodott hangszín érzet kivitelezése közben. A baromarcúaknak elmondom itt, hogy nem használtam számítógépes stúdió trükköket és kötéskéket. Az akusztikai effektek is a természetben előforduló lecsengések gondosan megtervezett modelljei. Egyszer még egy komplett felvételi helyiséget is elkezdtem felépíteni (mely finanszírozhatatlanná vált). Régi lassú rádiócsöves erősítő és eredeti, európai erősítők is válogatásra

kerültek. Volt hangzás, melyet több mint 10 évig szerkesztgettem. Persze lehet rá mindent mondani, de a nagy "Vivaldis" mázt muszáj volt végleg kiirtani.

A felvételek ezen változatai 2004-2006 között készültek.

Valójában az alapkoncepció 1977 körülre datálódik, majd készült egy próba felvétel 1995-ben is. A nagy áttörést egy eredeti kotta jelentette, mely nem lehet véletlen, hogy 2001-ben borsos áron hozzám került. Égi jel volt ez a hangfelvételek újakezdésére.

A zenék:

1. Január

2. Február

A lemez borítójának különleges jelentőséget szántam.

Ötletet sem igazán láttam senkinél azóta sem. Volt már téli, nyári, tavaszi, őszi képegyvétel és mutatvány vigyorgó zenekarral és karnagyokkal. Utáltam mind. Valami nem volt meg benne, mint ahogyan a "programzenékben" sem. (Nevetséges zenekadémiai titulizálás.)

Volt egy ócska filmes fényképezőgépem, amit három rossz gépből szereltem össze. (Így is ellopták.) Mikor utaztam, mindig készítettem egy képet ugyanarról a négy fáról. Azt hiszem, több mint 20 évig csináltam, de még most is készítem ezeket a képeket. Valamilyen módon össze akartam másolni térben az egészet mint egy régi vásári, olcsó, több rétegű műanyag táblácska, amit ha mozgatnak, a kép is változik. Valami ócska üveggömb szerű is bejött, amiben hó esik vagy valami ilyesmi. Most se tudom, mi lett volna de a bakelit lemezek borítója összement, a CD borítók még lassan megszűntek. A végén egy szegényes videó (képmagnó) animációval gondoltam kikísérletetni az egészet.

A Videó(képmagnó):

Ez hát egy történet. Ma is van egy misztikus féltelmem, hogy ez lesz az életem utolsó lemeze, amit befejezek, így hát tétován nem sietek vele. Egy kicsit húzzuk még a naptár lapozgatását.

